

Vanhoja kirjoituksia pikkupodengoista

Yleistä rodusta

Ulkonäkö

Säkäkorkeus: 20-30 cm

Paino: 4-5 kg

Turkki: Pikkupodengoja on kahta karvamuunnosta lyhyt- ja karkeakarvaisia.

Kummallakaan

muunnoksella ei ole

aluskarvaa ja molemmat

ovat varsin helppohoitoisia. Turkki on niin ohutta, että talvisin podengot tarvitsevat vaatetta yllään. Karkeakarvaisella on aina parta. Lisää kts. karkean turkin hoito

Väri: Kaikki värit ovat pikkupodengoilla sallittuja, mutta ruskea valkoinen ja hiekanvärinen ovat yleisimpiä värejä. Mitä tummempi ihonpigmentti on sitä parempi. Silmien väri vaihtelee hunanjanvaaleasta tummanruskeaan.

Ulkonäöltä pikkupodengo on vinttikoiramaisen siro. Sillä on ohuet jalat ja korkeuttaan pidempi runko. Pitkä runko saa sen joskus vaikuttamaan makkaramaiselta, varsinkin kun jalat ovat sellaiset tikut. Korvat ovat varsin isot ja kolmion malliset. Niiden kuuluu olla leveyttään pitemmät ja mahdollisimman terävät kärjestä. "Liikunta kevyttä ja vaivatonta, podengo peittoaa nopeudellaan suurimman osan samankokoisista koirista" (Tapio Eerola, Tammi, 1997) Molempien karvamuunnosten pitäisi olla toistensa näköisiä karvanlaatua lukuunottamatta, mutta ne ovat varsin erinäköisiä. "Pienen muunnoksen kehittämisessä on käytetty risteytyksiä, eikä tarkkaan tiedetä, mitä siihen on risteytetty. Siksi kanta on jossain määrin epäyhtenäinen ja yllätyksiäkin voi tulla rodun kasvattajalle." (<URL:<http://personal.inet.fi/yhdistys/hvk/rodut/po2.htm>>)

Käyttötarkoitus

Pikkupodengoja on käytetty kaniin (ja mahdollisesti muiden eläinten) ajamiseen koloista. Portugalinpodengo on joskus suomennettu portugalinajokoiraksi, koska

sitä on käytetty ja käytetään riistan ajamiseen. "Podenco on kuitenkin ajokoiria, jolla on erittäin hyvä vainu, ja se ajaa yksinään tai ryhmässä. Samoin toimii podengo portuges, portugalinajokoiria." (Karl Henning ja Peter Gumbel, Otava, 1968) Pikkupodengot ovat myös vahtikoiria, jotka ilmoittavat haukkumalla vieraista.

Luonne

Vilkas pikkukoiria, jolla on vielä alkukantaisuutta veressä. Vaatimaton, rohkea ja sopeutuvainen. "- - temperamenttinen. Metsästysvietti erittäin voimakas, joten ei lukeudu vapaasti irtipidettäviin rotuihin. Ei ole arka, mutta suhtautuu vieraisiin melko välinpitämättömästi." (Tapio Eerola, Tammi, 1997)
Haukkuherkkä.

Lähteet:

Kirjallisuus

Tapio Eerola, Suomen koirarodut, Tammi, 1997 (s. 278-279)

Karl Henning ja Peter Gumbel (toimittaneet), Mitä – Missä – Milloin Koirakirja, Otava, 1968 (s. 128)

Internet

<URL:<http://personal.inet.fi/yhdistys/hvk/rodut/po2.htm>>

Pikkupodengoista

Pikkupodengot ovat vilkkaita pikku veijareita. Ne ovat varsin vaatimattomia ja vähään tyytyviä, mutta silti hyvin ahneita herkuille. Siitä on hyötyä koulutuksen kannalta. Pikkupodengojen kuuluisi olla rohkeita, mutta valitettavasti arkuutta esiintyy. Sopeutumiskyky on erinomainen, varsinkin Tessan kohdalla. Se tuli meille vasta 10-vuotiaana ja antaa sellaisen kuvan kuin olisi ollut koirani aina.

Pikkupodengot tulevat hyvin toimeen ihmisten kanssa, vaikka ovat aluksi tuntemattomia kohtaan hieman varautuneita. Esimerkiksi Tessa haluaa ensin tutustua hitaasti, tarkailla hetken sivusta, siinä kun Onni ryntää vieraan luokse pusuttelemaan. Seuraavassa hetkessä asetelma vaihtuu ja Tessa on kipuamassa vieraan syliin Onnin kadotessa huoneen toiseen laitaan nukkumaan.

Pikkupodengojen huonoin puoli on mielestäni haukkuherkkyys. Meille tullessaan Tessa ei juuri vahtinut, mutta nyt se ilmoittaa aina jos joku avaa naapurissa ovan, ottaa lehden tai jotain vähän epäilyttävää kuuluu, puhumattakaan siitä jos joku tulee meille ja avaa ulko-oven.

Tessa on mielenkiintoinen sekoitus alkukantaisuutta ja seurakoiraa. Ensimmäiseksi sen tavatessaan törmää pieneen varauneisuuteen, kun luottamuksen voittoa hellyydenkipeä pikkuotus kiipeää syliin. Se vaatii uskomattomalla sitkeydellä hellyyttä.

Tessan voi laittaa lattialle, mutta ennenkuin huomaa se on pienenä vikkelenä ja ennen kaikkea sitkeänä taas sylissä silitettävänä. Pieni, suloinen ja päättäväinen: täydelliset ainekset perheen pomoksi. Pikkupodengon kanssa saa olla tarkkana tai johtajanpalli voi pudota omistajan alta.

Vaikka Tessa on vaatimaton koira, se on silti hyvin ahne kaikille herkuille. Se on varsin fiksu koira ja oppi nopeasti tekemään tempun, kun huomasi, että annoin herkkua, jos se seisoivat takatassuillaan ja heilutti etutassuja. Istumaan oppiminen vei enemmän aikaa, koska en millään meinannut keksiä miten puhuisimme samaa kieltä. Tessa on niin paljon vikkelmämpi, että sitä on hankalampi opettaa kuin Onnia.

Tessa tuli meille vasta 10 vanhana, mutta siitä tuli heti minun koirani. Vaikka se pitää muistakin läheisistäni, se suhtautuu minuun hieman palvovammin. Siitä meinasikin tulla melkoinen ongelma aluksi ja saamme olla tarkkana, ettei Tessalle tule lievää eroahdistusta. Tessa sopeutui oitis minun koirakseni, Onnin ja Jarnon kanssa sillä oli paljon suurempia ongelmia. Se oli alussa todella mustasukkainen, mikä vaikeutti sen suhdetta niin Jarnoon kuin Onniinkin. Onneksi olemme selvinneet siitä ja se tulee molempien kanssa toimeen. Niistä ei varmaan koskaan Onnin kanssa tule parhaita kavereita, mutta ne sietävät toisiaan ja se riittää minulle.